

έντυπο δρόμου για τη διάδοση της εξέγερσης

σούρατη πόση

Νοέμβριος 2017

Δεν μπορώ να νιώσω την
ερημιά στον κόσμο χωρίς να
υπάρχει σε αυτήν η όαση
για την οποία σχηματίζω
αυτήν ακριβώς την εικόνα.
Διαμαρτύρομαι για το υπό-
λοιπο γιατί έχω κάτι για το
οποίο αγωνιώ.

Η ουτοπία μετακινείται
συνεχώς και βρίσκεται
μπροστά μας κάθε φορά, το
κάθε επόμενο μας βήμα
είναι μια ουτοπία για το
προηγούμενο. Και στεκόμα-
στε πίσω της από επιλογή
την οποία σαφώς και δι-
καιολογούμε με κάποιον
τρόπο. Το αντικείμενο του
πόθου είναι μια κονσέρβα.

Αυτό που είναι, είναι
γιατί δεν προσπάθησες για
κάτι άλλο ρε. Άνθρωποι
αγωνίζονται γι' αυτό που
είναι, άλλοι αγωνίζονται
ενάντιά του. Και προχωράνε.
Ξέρεις προς τα που θα πάω.

Γιατί ότι νοσταλγώ δεν
βρισκόταν ποτέ πίσω μου.
Δεν έχω τίποτα πέρα από
μένα, καμιά πατρίδα, τίποτα
που να γερνάει

Δεν πηγαίνω μονάχος. Ο
δρόμος μου είναι γεμάτος

**Ο κόσμος όπως τον
έχουμε δημιουργήσει είναι
μια διεργασία της σκέψης
μας. Δεν μπορεί να αλληλάξει
χωρίς να αλληλάξουμε τον
τρόπο που σκεφτόμαστε -
Άλμπερτ Αϊνστάιν**

κόσμο.

Να θέλεις να βρῖσκεσαι εκεί,
τότε. Από τοκετό σε τοκετό.
Αυτός δεν είναι ο αγώνας;

Και άμα σου πῆω «άσε το
σπίτι να πέσει στο πάτωμα και
γίνε ένα με την οροφή», κοιτάς
τον μοιηυμένο μου αντίχειρα
να διαλύει τον ουρανό και πῆς
πόσο δεν αντέχεις τίποτα
απ'όλα αυτά.

Πως δεν αφήνεις το φόρεμά
σου να ηλωρωθεί κι ας σκοτώ-
νεις όλη την ώρα.

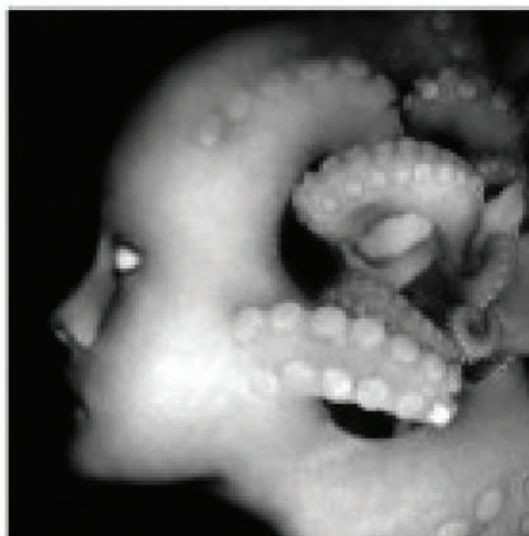
Γιατί θέλεις να τρέφομαι τα
πτώματά σου και να περιμένω
υπομονετικά την ημέρα που θα
απολυθώ από την κόλληση. Να
ζωγραφίζω σπηλιές σαν κά-
τεργο και να μαζεύω μέσα από
τα χώματα την αλήθεια που δεν
θέλησες ποτέ.

Ξεκινάω. Ορμάω στον Δον
Κιχώτη, κατουράω την ελπίδα.
Αφήνω τους ελιγμούς μου να
φαίνονται στους ουρανούς. Να
πέφτουνε σαν δαίμονες στις
άδειες πεδιάδες της περιοχής
σου. Κι αυτά να είναι τα ίχνη
μου και ότι χρειάζεται να
αφήσω πίσω. Να ποτίσω την
έρημο.

Βέροια, Γη, Γαλαξίας

**Η υπόθεση ότι αυτό
που επί του παρόντος
υπάρχει πρέπει οπωσδή-
ποτε να υπάρχει, είναι
το οξύ που διαβρώνει
κάθε οραματική σκέψη.
- Μάρεϋ Μπούκτσιν**

”Κάθε ανθρώπου η ζωή είναι ένας δρόμος μέσα στον εαυτό του, μια προσπάθεια να βρει κάποιο δρόμο, το ίχνος ενός μονοπατιού. Κανείς ποτέ δεν υπήρξε ολόκληρα ο εαυτός του, ωστόσο ο καθένας αγωνίζεται να το πετύχει, και ο κουτός και ο ευφυής, όσο καλύτερα μπορεί. Όλοι μας ως το τέλος της ζωής μας κουβαλάμε τα υπολείμματα από τη γέννησή μας, τις μεμβράνες και το κέλυφος από τ’ αυγό ενός αρχέγονου κόσμου. Πολλοί δεν καταφέρνουν ποτέ να γίνουν άνθρωποι. Παραμένουν βάρδαχοι, σαύρες, μυρμηγκία. Πολλοί είναι άνθρωποι από τη μέση κι απάνω και ψάρια από τη μέση και κάτω. Ο καθένας, ωστόσο, αντιπροσωπεύει μια προσπάθεια της φύσης να δημιουργήσει μια ανθρώπινη ύπαρξη. Οι ρίζες μας είναι κοινές. Όλοι προερχόμαστε από την ίδια μήτρα. Το κάθε άτομο ξεπετιέται από την ίδια άβυσσο, αγωνίζεται να πε-

τύχει το σκοπό του. Καταλαβαίνουμε ο ένας τον άλλο, μα κάθε άνθρωπος μπορεί να εξηγήσει μόνο τον εαυτό του.”

Από το "Ντέμιαν" του Έρμαν Έσσε.

Ο αναρχισμός είναι μια πολιτική θεωρία ο στόχος της οποίας είναι η δημιουργία της αναρχίας, "της απουσίας ενός αφέντη, ενός άρχοντα." (Προυντόν, Τι Σημαίνει Ιδιοκτησία).

Με άλλα λόγια, ο αναρχισμός είναι μια πολιτική θεωρία που στοχεύει στη δημιουργία μιας κοινωνίας μέσα στην οποία τα άτομα ελεύθερα συνεργάζονται μεταξύ τους με ισότητα και ελευθερία. Σύμφωνα με τα παραπάνω, ο αναρχισμός αντιτίθεται σε κάθε μορφή ιεραρχικού ελέγχου –είτε πρόκειται για κρατικό έλεγχο ή για καπιταλιστικό– θεωρώντας τον όχι μόνο βλαβερό για το άτομο και την ατομικότητά του, αλλά και περιττό.

Σύμφωνα με την αναρχική **Λ. Σούζαν Μπράουν:**

"Αν και ο κόσμος αντιλαμβάνεται τον αναρχισμό σαν ένα βίαιο, αντικρατικό κίνημα, ο αναρχισμός είναι μια πολύ πιο λεπτή και αποχρώσα παράδοση από μια απλή αντίθεση στην κυβερνητική εξουσία. Οι αναρχικοί αντιτίθενται στην ιδέα ότι η εξουσία και η κυριαρχία είναι αναγκαίες για μια κοινωνία και αντ' αυτών προτάσσουν πιο συνεργατικές, αντι-ιεραρχικές μορφές κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής οργάνωσης." (The politics of Individualism)

Παρ' όλα αυτά, ο "αναρχισμός" και η "αναρχία" είναι αναμφισβήτητοι οι πιο παρεξηγημένες και παρερμηνευμένες έννοιες στην πολιτική θεωρία. Γενικά, οι λέξεις αυτές χρησιμοποιούνται για να δηλώσουν το "χάος" ή την "έλλειψη τάξης", και έτσι, επαγωγικά, οι αναρχικοί επιθυμούν το κοινωνικό χάος και την επιστροφή στους "νόμους της ζούγκλας".

Αυτή η διαδικασία παρερμηνείας δεν είναι η μοναδική στην ιστορία. Σε χώρες για παράδειγμα όπου η κυριαρχία ενός ανθρώπου (μοναρχία) θεωρείται αναγκαία, η λέξη "δημοκρατία" χρησιμοποιήθηκε όπως ακριβώς και η "αναρχία" για να δηλώσει σύγχυση και αταξία. Αυτοί που έχουν ίδια συμφέροντα στη διατήρηση του υπάρχοντος καθεστώτος, προφανώς επιθυμούν να δηλώσουν ότι η αντίθεση στο ισχύον σύστημα δεν είναι εφαρμόσιμη και ότι μια καινούργια μορφή κοινωνίας δεν μπορεί παρά να φέρει το χάος.

Ο **Ερίκο Μαϊλάτσα** το εξέφρασε:

"εφόσον θεωρείτο ότι η κυβέρνηση ήταν απαραίτητη και ότι χωρίς αυτή θα κυριαρχούσε μονάχα αταξία και σύγχυση, ήταν φυσικό και λογικό ότι η αναρχία, που σημαίνει απουσία κυβέρνησης, θεωρείται σαν έλλειψη τάξης." (Αναρχία)

Οι αναρχικοί επιδιώκουν την αλλαγή αυτής της στερεότυπης αντίληψης για την αναρχία, έτσι ώστε ο κόσμος να συνειδητοποιήσει ότι οι κυβερνήσεις

και οι άλλες ιεραρχικές κοινωνικές σχέσεις (ιεραρχικές δομές) είναι επιζητούμενες και περιττές:

"Αλλάξτε γνώμη στον κόσμο, πείστε τον ότι η κυβέρνηση δεν είναι μόνο άχρηστη αλλά και άκρως επιζήμια και τότε η λέξη αναρχία, επειδή ακριβώς σημαίνει απουσία κυβέρνησης, θα σημαίνει για όλους: φυσική τάξη, κοινές ανθρώπινες ανάγκες και ενδιαφέροντα, απόλυτη ελευθερία μέσα στα πλαίσια απόλυτης αλληλεγγύης." (Ibid., pp.12-13)

Ο αναρχισμός είναι περισσότερο ένα κίνημα ενάντια στην ιεραρχία παρά ένα καθαρά αντικυβερνητικό ή αντικρατικό κίνημα. Και αυτό διότι η ιεραρχία είναι η οργανωτική δομή που εμπεριέχει (την) εξουσία. Εφόσον το κράτος είναι η "υψηλότερη" μορφή ιεραρχίας, τότε οι αναρχικοί είναι εξ ορισμού ενάντια στο κράτος. Αυτός, όμως, δεν είναι ένας επαρκής ορισμός του αναρχισμού. Οι πραγματικοί αναρχικοί αντιτίθενται, όχι μόνο στο κράτος, αλλά σε κάθε μορφή ιεραρχικής οργάνωσης.

"Όπως είπε ο Brian Morris: " ... **Οι αναρχικοί είναι άνθρωποι που απορρίπτουν κάθε μορφή διακυβέρνησης ή ..., κάθε μορφή ιεραρχίας και κυριαρχίας.**"

Киврия 2 Ювн

Το όνομά μου είναι άνθρωπος

Έχω πολλούς πατέρες κι έχω πολλές μητέρες
Κι έχω πολλές αδερφές κι έχω πολλούς αδερ-
φούς
Οι αδελφοί μου είναι μαύροι κι οι μητέρες μου
κίτρινες
Κι οι πατέρες μου είναι κόκκινοι κι οι μητέρες
μου ανοιχτόχρωμες
Κι είμαι πάνω από δέκα χιλιάδων χρόνων
Και τ'όνομά μου είναι άνθρωπος
Και ζω απ'τον αέρα και ζω απ'το ψωμί
Και ζω από το φως και ζω απ'την αγάπη
Κι έχω δυο μάτια και όλα μπορώ να τα δω
Κι έχω δυο αυτιά και όλα μπορώ να τα κατα-
λάβω
Κι έχουμε έναν εχθρό, αυτός μας στερεί τη
μέρα
Ζει απ'τη δική μας τη δουλειά
Και ζει απ'τη δύναμή μας
Κι έχει δυο μάτια και δεν θέλει να δει
Κι έχει δυο αφτιά κι όμως δεν θέλει να κατα-

λάβει
Και είναι πάνω από δέκα χιλιάδων χρόνων
Κι έχει πολλά ονόματα
Και ξέρω, θα πολεμήσουμε
Και ξέρω, θα νικήσουμε
Και ξέρω, θα ζήσουμε
Και θα αγαπηθούμε
Κι ο πλανήτης Γη
Σε όλους μας θα ανήκει
Κι ο καθένας θα έχει αυτό που χρειάζεται
Και δεν θα πάρει πια δέκα χιλιάδες χρόνια
Γιατί έφτασε η ώρα

“Ton Steine Scherben – Mein name ist mensch
- 1971”

Τους στίχους του τραγουδιού απήγγειλε ο
αναρχικός Ρολφ Πότλε ως προσωπική δήλωση
κατά την διάρκεια της δίκης του στην Αθήνα τον
Σεπτέμβριο του 1976

Το κίνημα 2 Ιούνη ήταν μια αναρχική
ομάδα ανταρτών πόλης με βάση το Δυ-
τικό Βερολίνο. Δημιουργήθηκε στις
αρχές της δεκαετίας του '70 κυρίως από
εξεγερμένους νέους αναρχικούς και
αριστερούς, ηούμπεν, μέλη των Τουπα-
μάρος Δυτικού Βερολίνου, της Social Pa-
tients Collective καθώς και από μέλη της
Κομμούνας 1, της πρώτης γνωστοποι-
ημένης κομμούνιας στην Γερμανία. Τα
μέλη της φιγούραραν στα πόστερ ρου-
φιανιάς καταζητούμενων για συμμετοχή
στην RAF (Rotee Armeee Fraktion/Φρά-
ξια κόκκινος στρατός) για λόγους που
εξυπηρετούσαν το κράτος, καθώς γύρω
από αυτήν στήθηκε ένα φοβερό ανθρω-
ποκυνηγητό και ένα ολοένα και περισ-
σότερο αναβαθμιζόμενο
αστυνομοκρατούμενο κράτος. Παρόλο
που οι ίδιοι διαφωνούσαν με την εν
λόγω οργάνωση, υπήρξαν κάποιες κοι-
νές δράσεις και κάποια από τα μέλη
τους εντάχθηκαν αργότερα στους κόλ-
πους της RAF.

Το κίνημα 2 Ιούνη ηλαιοσιώθηκε από
αγωνιστές όπως ο Μπόμι Μπούμαν, ο
Ρόναλντ Φριτς, ο Ρολφ Πότλε, ο Κλάους
Χέρμαν, η Ίνα Ζίιμαν, ο Ραλφ Ράιν-
τερς, ο Γκέοργκ φον Ράουχ, η Άνγκελα
Λούθερ, η Βέρα Μπέκερ, ο Τόμας Βάι-
σμπεκερ, η Ίνγκε Βιερ, η Γκαμπριέλλ Κρέ-
χερ-Τίντεμαν, ο Τιή Μάιερ κ.α.

2 Ιούνη του 1967 - αυτοί πυροβολούν
πρώτοι: Ο πασιφιστής φοιτητής Μπένο
Όνεζοργκ δολοφονείται από τον μπά-
τσο Κουράς μετά από βίαιη επίθεση των
μπάτσων στους διαδηλωτές ενάντια
στην επίσκεψη του Σάχη του Ιράν στο
Δυτικό Βερολίνο. Ένα χρόνο αργότερα
σημειώνεται η απόπειρα δολοφονίας
του αριστερού εκπροσώπου του φοιτη-

τικού κινήματος Ρούντι Ντούτσκε από φασίστα.

Τα δυο αυτά γεγονότα, το πρόσφατο ναζιστικό παρελθόν της χώρας και η συνέχιση της παρουσίας προσώπων με ναζιστικό παρελθόν σε θέσεις εξουσίας, ο πόλεμος στο Βιετνάμ και η ολοένα και πιο αποφασιστική αντιμετώπιση των νεοφασιστικών, φοιτητικών και ριζοσπαστικών κινημάτων και ομάδων ανά τον κόσμο αποτελούν ίσως τις ιστορικές αφορμές και πλαίσια μέσα στα οποία ριζοσπαστικοποιήθηκε και αποφάσισε να οπλιστεί ενάντια στο υπάρχον μέρος της γερμανικής νεολαίας.

Οι αφορμές όμως βρίσκονται πάντα μπροστά μας μέσα στην καθημερινότητά μας:

“Τα άτομα που δρούσαν προέρχονταν από τον αντιεξουσιαστικό/αριστερό χώρο, εμφανίζονταν ξαφνικά, χτυπούσαν και εξαφανίζονταν, όπως ταίριαζε κάθε φορά στην περίπτωση, κατά την κρίση και συνείδησή τους. Ποιά τα βιώματα που κινούν αυτούς τους ανθρώπους; Μα... τα καθημερινά βιώματα! Τα δεσμά του βιομηχανικού καπιταλιστικού τρόπου ζωής και παραγωγής... Η οικογένεια, το σχολείο, το εργοστάσιο, το γραφείο, η επιχείρηση, το πανεπιστήμιο, η φυλακή, το ασφυκτικό διαμέρισμα, η συνθήκη τρομοκρατική παράνοια της καπιταλιστικής καθημερινότητας, η οποία ωθεί τη νεολαία σε όλην τον κόσμο στα οδοφράγματα και στον πειραματισμό με νέες μορφές συμβίωσης και αγώνα. Η επιθυμία για μια αυτόνομη ζωή. Η επιθυμία να μην είσαι μαριονέτα, γρανάζι, ρομποτάκι, χειραγωγήσιμος καταναλωτής, εύπιστος βλάκας, προϊόν μιας «κοινω-

νίας» που κατευθύνεται από το συμφέρον του κέρδους και μόνο”

Το καλοκαίρι του '69 δημιουργείται η Κεντρική Επιτροπή των Περιηλωμένων Χασισορέμπελων για να την σπάσει στις ξενέρωτες κομματικές νεολαίες και να βγάλει με αξιώσεις την αντικουλτούρα στο καθημερινό προσκήνιο, διοργανώνοντας δημοσκόπη με τους μπάτσους να παρακολουθούν. Συχνό φαινόμενο οι συγκρούσεις με τους μπάτσους, πέτρες, μοιότοφ και ανθρωποκνηνητό. Οι Χασισορέμπελοι κράτησαν μέχρι το '70 όταν και ο κόσμος τους, μετά την συνεχή καταστολή μπήκε στην παρανομία.

Το φθινόπωρο του '69 δημιουργείται στο Δυτικό Βερογερμανικό ανπόλης, οι Του-Δυτικού Βερο-ακολουθώντας δείγμα των ανταρτών πόλης Τουπαμάρος της Ουρουγουάη. Μέσα σε λίγο καιρό εμφανίζονται και οι Τουπαμάρος Μονάχου.

Οι Μπόμι Μπάουμαν, Τόμας Βάισμπεκερ και Γκέργκ φον Ράουχ δικάζονται για τον ξυλοδαρμό ενός δημοσιογράφου. Το τέλος της δίκης βρίσκει τους Μπάουμαν και Βάισμπεκερ ελεύθερους με αναστολή, ενώ ο Ράουχ αντιμετωπίζει ποινή 10 χρόνων για άλλης κατηγορίας. Στο αυθόρμητο σχέδιο που ακολούθησε ο Ράουχ εκμε-

ταλλέυεται την κάποια ομοιότητα του με τον Βάισμπεκερ και φεύγει, ενώ ο δεύτερος υποδύεται τον Ράουχ και λίγο μετά, αφού οι υπόλοιποι είναι ασφαλείς, ενημερώνει τους μπάτσους ότι έγινε κάποιο λάθος... Και οι τρεις περνάνε αμέσως στην παρανομία.

Λίγους μήνες μετά, μετά από ανθρωποκνηνητό που εξαπολύει η αστυνομία με αφορμή την ανακάλυψη κάποιων κρησφύγετων της RAF, τρία μέλη της 2 Ιούνη πέφτουν πάνω σε μπάτσους. Ο Ράουχ δολοφονείται ενώ ο Μπάουμαν ξεφεύγει μετά από καταδίωξη. Στη μνήμη του Γκέργκ φον Ράουχ θα στηθεί η κομμούνια Ράουχάους στο Βερολίνο. Ο Τόμας Βάισμπεκερ θα δολοφονηθεί μερικούς μήνες μετά επίσης από μπάτσους.

Ενδιάμεσα, τον Γενάρη του '72 δημιουργείται το κίνημα 2 Ιούνη από αναρχικούς αλλά και μέρος της αριστεράς. Στοχεύουν στην δημι-

ουργία οργάνωσης πυρήνων που θα αναλάμβαναν ειδικούς τομείς όπως τα εργοστάσια, για να πραγματοποιήσουν επιθέσεις ενάντια στα αφεντικά. Αναζητούν οπλισμό και ακολουθούν κνηνητά, συλλήψεις, καθώς και επιθέσεις σε τράπεζες στα πλαίσια πάντα της αρχής «δεν πυροβολούμε για λεφτά» κατά τις οποίες μοιράζουν σοκολατάκια στους πελάτες καθώς και το οικονομικό πρόγραμμα της οργάνωσης. Οι ενέργειες αυτές θίγουν την RAF που τους αποκαλεί ηαϊκιστές. Με τα χρήματα από τις τράπεζες χρηματοδοτούν πολλά πολιτικά εγχειρήματα, ομάδες αντίστασης, ομάδες σε εργασιακούς χώρους, εφημερίδες κ.α.

ήνιο το πρώτο
τάρτικο
παμάρος
ήνιο
το παρά-

Τον Φεβρουάριο του 1972, η 2 Ιούνη αναλαμβάνει την ευθύνη για την έκρηξη στο Βρετανικό γιοστ κλαμπ. Στην δίκη που ακολούθησε μετά 2 χρόνια δημιούργησαν χάος έξω από την αίθουσα του δικαστηρίου. Το '74, σε αντίποινα για τον θάνατο του μέλους της RAF Χολγκερ Μάινς σε απεργία πείνας, η 2 Ιούνη εκτελεί τον πρόεδρο του ανώτατου δικαστηρίου του Δυτικού Βερολίνου, Ντρένκμαν.

Τρεις ημέρες πριν από τις δημοτικές εκλογές, τον Φλεβάρη του '75, η 2 Ιούνη απαγάγει τον υποψήφιο με την C.D.U. δήμαρχο για το Δυτικό Βερολίνο Πέτερ Λόρεντζ και απαιτεί την απελευθέρωση των

πολι-
τικών κρατούμενων Ρολφ Πόλε, Ίνα Ζίιμαν, Ρολφ Χάιζλερ, Βέρενα Μπέκερ, Γκαμπριέλ Κρέχερ-Τίντμαν καθώς και του Χορστ Μάηερ, με τους δυο τελευταίους να αρνούνται την απελευθέρωσή τους. Οι συγκεκριμένοι κρατούμενοι δεν αντιμετώπιζαν ισόβιες ποινές και το γερμανικό κράτος υποχωρεί και τους απελευθερώνει και τους στέλνει αεροπορικώς στην Νότια Υεμένη. Πρόκειται για

Η διακήρυξη αναφέρει: «Ο Πέτερ Λόρεντζ είναι κρατούμενος του κινήματος 2 Ιούνη, ως τέτοιος δεν θα υποστεί βασανισμούς ούτε απάνθρωπη μεταχείριση, σε αντίθεση με τους περίπου 60.000 έγκλειστους στα σοφρωνιστικά ιδρύματα της δυτικής Γερμανίας... Προχωρήσαμε στην απαγωγή του γιατί ως εκπρόσωπος των αντιδραστικών και των αφεντικών είναι υπεύθυνος για την πίεση του φασόν και το ρουφιάνεμα στους χώρους εργασίας, για τη δημιουργία ομάδων σεκιούριτι εργοδοτών και ομάδων ενάντια στους αντάρτες πόλεων, για την απαγόρευση ασκήσεως επαγγέλματος, για τον νέο νόμο περί διαδηλώσεων, τον περιορισμό της υπεράσπισης και την προαγωγή διακρίσεων, προπαγανδιστή του σιωνισμού και της επεκτατικής πολιτικής του κράτους του Ισραήλ στην Παλαιστίνη, καθώς και χρηματικής βοήθειας στην δίωξη και καταπίεση του παλαι-

την μόνη επιτυχημένη ενέργεια ανταλλαγής ομήρων και μια σημαντική ήττα για το κράτος που προδίδει την αμχανία του μπροστά σε μια πολύ έξυπνα στημένη και μέσα σε «ρεαλιστικά πλαίσια» «πρόταση» των ανταρτών πόλης (το γερμανικό κράτος δεν επανέλαβε ξανά αυτό το «πλάθος»).

Μέρες μετά την απαγωγή του Λόρεντζ, η 2 Ιούνη κυκλοφόρησε το φυλλάδιο με τίτλο «Η απαγωγή από τη σκοπιά μας», 30.000 κομμάτια του οποίου μοιράστηκαν στα γραμματοκιβώτια του Βερολίνου μέσα σε ακριβώς μισή ώρα.

στινιακού λαού, στο στρατιωτικό πραξικόπημα του Πινουσέτ και των τραστ στη Χιλή...»

Ο Ρολφ Πόλε συλλαμβάνεται και δικάζεται στην Ελλάδα, έπειτα εκδίδεται στην Γερμανία. Η Ίνα Ζίιμαν εντάσσεται στον παλαιστινιακό ένοπλο αγώνα σε μια γυναικεία ταξιαρχία και θεωρείται νεκρή το '82 μετά από την Ισραηλινή επιδρομή, καθώς οι Ισραηλινοί αναφέρουν το πτώμα μιας ξανθιάς ύστερα από το άνοιγμα των τάφων.

Η γερμανική καταστολή φτάνει στο απόγειό της όταν το πρωί

της 18ης Οκτώβρη, του '77 ανακοινώνεται πως τα τρία από τα τέσσερα μέλη και βασικός πυρήνας της RAF, Γκούντρουν Ένσηλιν, Αντρέας Μπάαντερ και Γιαν Καρλ Ράσπε βρέθηκαν νεκροί στα κελιά τους, στις φυλακές υψίστης ασφαλείας του Στάμχαϊμ της Στουτγκάρδης. Το σενάριο που παρουσιάζει το κράτος και φροντίζει να εμπλουτίσει με αμφίβολα στοιχεία και ιστορίες μέχρι και σήμερα είναι αυτό της ομαδικής αυτοκτονίας λόγω της αποτυχίας της αεροπειρατίας στο Μογκαντίσου από Παλαιστίνιους κομάντο με αίτημα την απελευθέρωση των συγκεκριμένων κρατουμένων. Η Γερμανική Μέληρη, αγωνίστρια με παρουσία από την αρχή σε όλους τους χώρους αγώνα της γερμανικής αντίστασης ενάντια στο υπάρχον, επι-

θηκε στις 2 Ιούνη του 1980.

«Γνωρίζουμε ότι 'εμείς' δεν μπορούμε να καταστρέψουμε εκ βάθρων το κράτος, να το διαλύσουμε, να το ανατρέψουμε. Δεν είμαστε τίποτα φληναρισμένοι μικροαστοί. Καθένας από εμάς ξέρει τι θα πει δουλειά στη φάμπρικα, μερικοί δεν έχουμε βγάλει ούτε καν το γυμνάσιο, άσε το πόσοι έχουν σπουδάσει. Αντιλαμβανόμαστε τον αγώνα ως κομμάτι της συνολικής αντίστασης. Αντίρρηση πόλης σημαίνει φαντασία και δύναμη στην πράξη. Έχουμε διαπιστώσει ότι χρειάζεται συνοχή και οργάνωση, αν θέλουμε να πετύχουμε κάτι. Στην αρχή είναι κανείς μόνος του κι έτσι δεν μπορεί να κάνει και πολλά, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι παραιτείται, αλλήλ'ότι έχει

ζει έχοντας δεχτεί τέσσερις βαθιές μαχαιριές στον θώρακα. Ακολούθησαν και άλλες δολοφονίες ή απόπειρες μέχρι τα τέλη του '70, όπως η δολοφονία της Ελιζάμπετ βαν Ντικ, του Βίλι Πέτερ Στοτ, η απόπειρα κατά του Ροήφ Χάισλερ κ.α.

Αφήνοντας πίσω της στιγμές μέσα στο χάος, αντίστασης, επίθεσης, γέλιου, λαθών, ήττας, απώλειας και νίκης, η 2 Ιούνη διαλύ-

ανοιχτά τα μάτια του για να βρει άτομα τα οποία σκέφτονται με τον ίδιο τρόπο και επιθυμούν να αλλιάξουν κάποια πράγματα. Ξεκινούν μαζί, μαθαίνουν από τα λάθη τους... Το κράτος και η αστυνομία δεν είναι παντοδύναμοι, ακόμη κι αν το Βερολίνο διαθέτει αστυνομικές δυνάμεις με τη μεγαλύτερη πυκνότητα στον κόσμο...».

17 Νοέμβρη / Η εξέγερση που δεν τελείωσε ποτέ

Κων/να (το ένα παιδί)

Ώρα 9 μ.μ. Σε διάστημα μιας ώρας έγιναν όλα όσα θα χρειάζονταν μια βδομάδα για να χωρέσουν άνετα με κανονική εξέλιξη γεγονότων. Συνοπτικά: Σκοτώθηκε ένα νεαρό αγόρι αγνώστων στοιχείων που χαρακτηρίστηκε αμέσως «αναρχικός». Μ' αυτή την ονομασία πέρασε από τον τάφο στη δημοσιότητα κι από τη δημοσιότητα στη μνήμη εκείνων που ορκίστηκαν να θυμούνται. Συγκράτησαν έτσι, το γαλάζιο τριμμένο πουκάμισό του με το σκισμένο γιακά. Το καναρινί πουλόβερ του που ήταν δυο νούμερα μεγαλύτερο από το δικό του και έπλεε πάνω του σαν ξένο. Το σχήμα που είχε το στόμα του ήταν ένα σχήμα χαμόγελου, εντελώς παράλογο και ίσως άκαιρο. Τα μάτια του δεν τα είδαν γιατί του τα 'κλεισε βιασικά ο απέναντι περιπτερός που έτρεξε συγχρόνως με τους πυροβολησμούς και κατάπιε τη φωνή του «ρ... το παιδί», και μόνο αρκέστηκε στη φράση «πέθανε, να ειδοποιήσουμε τους δικούς του».

Κάποιος έπιασε τα δάχτυλα του παιδιού και τα 'τριψε στις χούφτες του αδέρξι, «είναι πεθαμένος» ξαναείπε ο περιπτερός και κατάπιε την ίδια φράση για δεύτερη φορά. «Το φάγατε το παιδί ρ...». Και ο κόσμος που είχε μαζευτεί σε κείνο το σημείο και χάζευε διαλύθηκε βίαια από τα όργανα της τάξεως που είχαν ένα ύφος παράξενο. Κάτι ανάμεσα υπεροχή και επάρκεια.

Διονύσης (Το άλλο παιδί)

Ώρα 10. 17 μ.μ. Ακριβώς... Το νέο παιδί τρέχει. Είναι λίγο νεότερο από το πρώτο που αναφέραμε, εκείνο με το φθαρμένο γαλάζιο πουκάμισο και το καναρινί τεράστιο πουλόβερ. Είναι ένα παιδί αμούστακο, παιδί-παιδί, λιγνό και ξανθό και τρέχει. Χώνεται στην ανοιχτή πόρτα μιας πελώριας πολυκατοικίας. Τρέχει. Πίσω του τρέχουν δύο σκιές. Δεν είναι πρόσωπα συγκεκριμένα. Είναι σκιές. Μαύρες ή καφέ. Και τρέχουν.

Βήμα με βήμα το φτάνουν. Το παιδί χτυπάει πόρτες. Χτυπάει τρελά τις πόρτες. Ξύνει το ξύλο στις πόρτες με τα νύχια του. «Ανοιξτε, για τ' όνομα του θεού, θα με σκοτώσουν, τους πληρώνουν για να μας σκοτώνουν, ανοίξτε».

Οι πόρτες είναι κουφές. Οι πόρτες είναι από ξύλο. Είναι από φόβο και στέκουν ακίνητες. Κλειστές.

Οι πόρτες. Και οι σκιές σκεπάζουν ολόκληρα το παιδί. Τώρα το παιδί έχει γίνει μόνο μια σκιά μέσα στις άλλες τις δυο τις μεγάλες.

Μια σκιά πελώρια, μια σκιά με έξι μάτια. Τα δύο πονάνε. Δεν κλαίνε. Πονάνε και αίμα.

Το κουφάρι σε σχήμα σάκου μισογεμάτου πεύεται στο δρόμο, «παφ» κάνει και η γωνία γεμίζει κόσμο. Κόσμο και ήχους. Ήχους και μάτια. Μάτια και φόβο. Χαλκοκονδύλη γωνία και Γ' Σεπτεμβρίου.

Αναρχικός. Ετών 17. Επάγγελμα, ανειδίκευτος εργάτης.

αντίστασης στιγμές

1/10/1987 - Δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα

28/10/2017 - Αναρχικό φεστιβάλ βιβλίου στο Λονδίνο

10/11/1924 - Οι καπνεργάτες στην Καβάλα συγκρούονται με τον στρατό και την χωροφυλακή, νεκροί μια εργάτρια κι ένας μπάτσος

18/10/1977 - Τα μέλη της RAF, Γκούντρουν Ένσθιν, Αντρέας Μπάαντερ και Γιαν Καρλ Ράσπε βρίσκονται νεκροί στα κελιά τους στις φυλακές υψίστης ασφαλείας του Στάμχάιμ της Στουτγκάρδης ενώ η Ίριγκαρντ Μέλερ επιζεί έχοντας δεχτεί τέσσερις μαχαιριές στο στήθος.

20/10/1977 - Ο Χρήστος Κασίμης, μέλος του ΕΛΑ, πέφτει νεκρός σε συμπλοκή με μπάτσους στο Ρέντη, έξω από το εργοστάσιο της AEG.

9/11/1989 - Πτώση του τείχους του Βερολίνου

14/10/1943 - Κρατούμενοι στο Σόμπιμπορ της Πολωνίας σκοτώνουν έντεκα φύλακες και πυρπολούν το στρατόπεδο, περίπου 300 δραπετεύουν, οι περισσότεροι δολοφονούνται κατά την καταδίωξη. Περίπου 170.000 δολοφονήθηκαν στο συγκεκριμένο στρατόπεδο εξόντωσης

14-17/11/1973 - Εξέγερση του Πολιτεχνείου

7/10/1944 - Άουσβιτς-Μπίρ-

αδέσποτες μέρες

στιγμές φωτιάς

κεναου: Μια ομάδα κρατουμένων του σώματος Ζ οντερκομάντο σκοτώνει τους φρουρούς και ανατινάζει το κρεματόριο. Εκατοντάδες δραπετεύουν με τους περισσότερους να εκτελούνται

17-18/11/1995 - Περισσότεροι από 400 α/α και εξεγερμένοι νεοδημοκράτες συλλαμβάνονται κατά την εκκένωση του κατεληγμένου από την προηγούμενη Πολιτεχνείου

16/11/1980 - Δολοφονία Ιάκωβου Κουμή και Σταματίνης Καννελιπούλου από την αστυνομία

27/10/2005 - Εξέγερση στα παρισινά προάστια ύστερα από τον θάνατο δυο έφηβων μεταναστών μετά από καταδίωξη των μπάτσων. Η φωτιά επεκτείνεται και σε άλλες πόλεις της Γαλλίας με την αστυνομία να χρησιμοποιεί πλαστικές σφαίρες. Τις μέρες της εξέγερσης καίγονται περί τις 6000 αυτοκίνητα και σημειώνονται επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα, εκκλησίες, ακόμα και στο αστυνομοκρατούμενο κέντρο του Παρισιού. Πόλη που καίγεται, λουλούδι που ανθίζει

17/11/1985 - Δολοφονία του 16χρονου Μιχάλη Κατζεζά από τον μπάτσο Μερίστα

27/10/2017 - Εκδηλώσεις για τα 10 χρόνια του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού στεκιού Αντίνοια στα Πετράλωνα

έντυπο δρόμου για τη διαδοση της εξέγερσης

αόρατη πόλη

Νοέμβριος 2017